

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, čj. OAM-244/ZA-ZA04-K01-R3-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 2. 2015, čj. 28 Az 21/2013 – 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 11. 2013, čj. OAM-244/ZA-ZA04-K01-R3-2011 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalovaný ve správním řízení zjistil, že žalobce (dále jen „stěžovatel“) je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a křesťanského vyznání. Nikdy nebyl ani není členem politické strany ani organizace. Stěžovatel od září 2007 pobývá v ČR. Na Ukrajině měl stěžovatel problémy s mafií. V roce 2004 pracoval na obecním úřadě v D., kde byl tamější mafií nucen k finančním podvodům. Ty odmítl dělat a následně byl zbit, musel do nemocnice. Poté, co incident oznámil na policii, bylo vyhrožováno jemu i jeho rodině, stěžovatel pak trestní oznámení vzal zpět. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že mu v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování ze strany osob, které mu již dříve vyhrožovaly. Stěžovatel nevyužil možnosti obrátit se na státní

orgány o pomoc. Ze shromážděných materiálů přitom vyplývá, že na Ukrajině existují účinné (byť omezené) prostředky ochrany. Své trestní oznámení přitom stáhl a policii o ochranu sebe ani své rodiny nepožádal. Nevyužil ani možnosti vnitřního přesídlení a ve vlasti setrval další 3 roky bez jakéhokoli incidentu. K tvrzenému útoku ze strany mafie proti stěžovateli na jeho dovolené v Amsterdamu žalovaný uvedl, že z tvrzení stěžovatele a provedených důkazů vyplývá, že se jedná o nepodloženou domněnku, neboť zranění si stěžovatel s největší pravděpodobností způsobil sám skokem z okna vlaku. Žalovaný též neshledal důvodnou námitku, podle které by stěžovateli měla být udělena mezinárodní ochrana z důvodu jeho psychických potíží. Stěžovatel sice trpí paranoidní schizofrenií, nicméně nenavštěvuje lékaře, odmítá užívat medikaci a byl u něj zjištěn abusus alkoholu a kanabinoidů. Stěžovatel není ve svém běžném životě nemocí nijak zvlášť limitován. Na Ukrajině fungují psychiatrická zdravotnická zařízení s dostatečnou péčí. Účelem mezinárodní ochrany přitom není zajištění kvalitnější zdravotní péče.

[3] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) nejprve rozsudkem ze dne 28. 4. 2014, čj. 28 Az 21/2013 – 62, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť je dle jeho názoru potřeba se znovu zabývat aktuálním zhoršujícím se zdravotním stavem stěžovatele a možnou otázkou udělení humanitárního azylu. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, čj. 10 Azs 124/2014 – 35 (dále jen „předchozí rozsudek NSS“), ke kasační stížnosti žalovaného zrušeno. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že krajský soud postupoval v rozporu s ustanovením § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), neboť své závěry opřel o skutečnosti, které vyšly najevo až v řízení před krajským soudem a žalovanému žádné pochybení nevytkl. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se žalovaným v ohledu vypořádání otázky možnosti mezinárodní ochrany z důvodu psychické nemoci stěžovatele. Závěrem zdejší soud uvedl, že nesprávnost závěrů o humanitárním azylu nebyla namítána v žalobě a krajský soud tak v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. rozhodl nad rámec žalobních námitek.

[4] V rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností postupoval krajský soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, přisvědčil odůvodnění rozhodnutí žalovaného a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] Stěžovatel napadl uvedený rozsudek kasační stížností, v níž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání se s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným. Nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud pouze odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného nebo jej opakuje. Podle kasační stížnosti žalovaný neměl dostatek informací o stěžovatelově zdravotním stavu a hrozící vážné újmě ze strany mafiánských organizací, v důsledku čehož nesprávně rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli. Stěžovatel je přesvědčen, že důkazy o zdravotním stavu stěžovatele, byly navzdory názoru Nejvyššího správního soudu v řízení před krajským soudem přijatelné.

[6] Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

pokračování

[7] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39 (dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel konkrétně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že těmito důvody jsou nedostatečně zjištěný skutkový stav ve správním i soudním řízení, nesprávné posouzení otázky udělení mezinárodní ochrany a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil a jak se vypořádal se všemi řádně vznesenými námitkami (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75). Absenci takto vytyčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Krajský soud považoval skutkový stav zjištěný žalovaným za dostatečný. K námitce ohledně odkazu krajského soudu na odůvodnění rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě přezkoumatelného, dostatečně zdůvodněného rozhodnutí žalovaného odpovídajícího na žalobní námitky je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 – 130).

[11] Namítá-li stěžovatel, že důkazy nově předložené v řízení před krajským soudem jsou přijatelné a že mu měl být ustanoven opatrovník, jedná se o nepřípustnou námitku. V předchozím rozsudku NSS byl konstatován opak a tato otázka tedy již byla vyřešena. Krajský soud je právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, čj. 4 Ads 19/2008 – 188). Stejně tak Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán svým závazným právním názorem v projednávané věci již vysloveným (srov. usnesení Nejvyššího

správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 – 56). To samé lze konstatovat i o námitce stěžovatele, podle níž žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav týkající se zdravotního stavu stěžovatele.

[12] Podle kasační stížnosti žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně újmy, která stěžovateli v případě návratu na Ukrajinu hrozí ze strany mafiánských organizací. Tyto obavy však žalovaný ve správním řízení vyvrátil a svůj postoj dostatečně odůvodnil a opřel o množství shromážděných podkladů o Ukrajině i o výpovědi stěžovatele. Stěžovatel ani neuvádí, jaké další skutečnosti si měl žalovaný pro posouzení těchto tvrzení stěžovatele obstarat. Žalovaný ve svém rozhodnutí přehledným, srozumitelným a podrobným způsobem vyložil, proč stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Ve shodě se žalovaným pak zdejší soud uzavírá, že stěžovatel má na Ukrajině dostatek účinných prostředků ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 4 Azs 25/2003 – 80, ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003 – 51, ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48, ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005 – 54).

[13] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[15] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 19. 12. 2013, čj. 28 Az 21/2013 – 24, ustanoven zástupcem Mgr. Jan Urban, advokát se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové. Toto ustanovení se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3100 Kč (srov. § 9 odst. 4, § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud proto zvýšil částku odměny a náhrady hotových výdajů o 21 %, odpovídající částce 714 Kč, na 4114 Kč.

[16] Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů ustanovenému zástupci stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem na základě výše uvedeného činí 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu